

Bilag.

MINISTERIET FOR SUNDHEDSVÆSEN.

Marts 1927.

Nogle yderligere Bemærkninger til de enkelte Bestemmelser i det i 1926—27 fremsatte Lovforslag om Kontrol med medicinske Specialiteter og Arkana.

Til § 1.

Lovforslaget tilsigter paa ingen Maade at forrykke den gældende Grænse mellem, hvad der skal være Apotekerne forbeholdt og hvad der kan faas i den frie Handel. Denne Grænse, der ikke berøres af Lovforslaget, fastsættes andetsteds, nemlig i den i Apotekerlovens § 11 omtalte Anordning.

Den Omstændighed, at Lovforslaget nu vil indføre en udvidet Kontrol med de Lægemedler, som sælges gennem Apotekerne, kommer derfor ikke til at paavirke Handelen med de Medicinalvarer, som efter gældende Regler kan faas i den frie Handel.

De Lægemedler — Stoffer og Præparater — som udleveres fra Apotekerne, er paa forskellig Maade underkastet en meget indgaaende Kontrol. For det første er Apotekeren, der personlig skal lede Driften af sit Apotek, ansvarlig for Lægemedlernes Indhold og skal med Hensyn til Formen, hvorunder de udleveres rette sig efter Apotekerlovens Bestemmelser. Ifølge Lovens § 15 skal han med Hensyn til Anskaffelse, Tilvirkning, Opbevaring, Behandling og Udlevering af Lægemedler rette sig efter de Bestemmelser, der findes i den gældende Farmakopé eller fastsættes af Sundhedsstyrelsen, og ifølge § 16 skal han hvad Prisen angaar overholde en af det offentlige fastsat Takst. Dertil kommer, at ethvert Apotek kontrolleres mindst en Gang aarlig meget nøje af de farmaceutiske Visitatorer.

Disse Sikkerhedsforanstaltninger, der tilsigter at sikre Befolkningen, at den gennem Apotekerne kan faa forsvarlig Medicin, svigter imidlertid i Nutiden paa et væsentligt Punkt, nemlig med Hensyn til Fabriksmedicinen, som Apotekeren — der som sagt er Garant for alt andet, som han udleverer — ikke kan garantere for, hverken for saa vidt Sammensætningen eller Prisen angaar.

Det »Huk i Kontrollen med Apotekervarer, som derved er opstaaet, er det, Lovforslaget tilsigter at udfylde.

Naturligvis kan man spørge, om der ikke ogsaa kunde være Grund til at indføre Kontrol med saadanne fabrikmæssigt fremstillede Medicinalvarer, som kan faas udenfor Apotekerne, i den frie Handel. Det kunde der i og for sig nok, forsaavidt som Befolkningen i den frie Handel oversvømmes med en Del Midler af mere eller mindre tvivlsom Værdi, navnlig forskellige diætiske og kosmetiske Midler m. m. Men dels er Grænsen mellem disse og almindelige Købmandsvarer ofte vanskelig at drage og dels er Nødvendigheden af en Kontrol her ikke nær saa stor, som hvor Talen er om egentlige Lægemedler. Det er et rimeligt og forsvarligt Standpunkt, om Lovgivningsmagten siger: vi vil sørge for, at Befolkningen kan faa forsvarlige Lægemedler til Brug i de egentlige Sygdomstilfælde, hvorimod det maa blive Befolkningens egen Sag, hvad den iøvrigt ved Siden heraf vil købe i den frie Handel.

Kontrollen med de fabrikmæssigt fremstillede Lægemedler, som sælges gennem Apotekerne, kan ikke virke hemmende paa Salget af den under betryggende Forhold fremstillede Fabriksmedicin, og det vil derfor være uberettiget at sige, at Forslaget er rettet imod Fabrikkerne. Det der sker er blot, at man ladet dette Vareomraade underkaste en lignende Kontrol som den, der gælder med Hensyn til de af Apotekerne selv fremstillede Varer. Lovforslaget vil paa ingen Maade de gode Fabrikspræparater til Livs. Tværtimod — man vil gennem Kontrollen værne de forsvarlige Præparater mod de uforsvarlige.

Ifølge Lovforslagets § 1, 2. Stk. afgøres Tvivlsspørgsmaal om, hvorvidt et Lægemedel skal anses som omfattet af